

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Sector Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 98/4996

V-nr: ve11000539

uitspraak van de rechtseenheidskamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

A.,
eiser,
gemachtigde: mr B.M. Beg,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr M. Eelman.

I. Ontstaan en loop van het geding

1. Eiser, geboren op (...) 1960, bezit de Bosnische nationaliteit. Hij verblijft volgens zijn verklaring sedert 20 december 1991 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet (Vw) in Nederland. Op 7 januari 1992 heeft hij verzocht om toelating als vluchteling en om een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard. Bij besluit van 27 januari 1992 (uitgereikt aan eiser op 29 januari 1992) heeft verweerder op deze verzoeken afwijzend beslist. Eiser heeft hij verzoekschrift van 27 februari 1992 herziening gevraagd van het besluit van 27 januari 1992. Verweerder heeft bij besluit van 24 oktober 1996 het verzoek om herziening afgewezen. Dit besluit is op 14 november 1996 aan eiser in persoon uitgereikt.

2. Tegen het besluit van 24 oktober 1996 heeft eiser bij beroepschrift van 11 december 1996 beroep ingesteld bij deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem. De gronden van het beroep zijn ingediend op 21 januari 1997. Bij uitspraak van 7 februari 1997 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem het beroep kennelijk gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en verweerder opgedragen opnieuw op het verzoek om herziening te beslissen. Verweerder heeft vervolgens bij besluit van 23 september 1997 de verzoeken om toelating als vluchteling en om een vergunning tot verblijf opnieuw in herziening afgewezen.

3. Bij beroepschrift van 20 oktober 1997 heeft eiser tegen het besluit van 23 september 1997 beroep ingesteld. In het verweerschrift van 2 maart 1998 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 31 maart 1998. De rechtbank heeft het onderzoek heropend en de zaak ter verdere behandeling verwezen naar de Rechtseenheidskamer.

4. In het aanvullend verweerschrift van 21 september 1998 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep. Bij brief van 12 oktober 1998 heeft de gemachtigde van eiser aan de rechtbank laten weten geen gebruik te maken van de mogelijkheid te repliceren. De gemachtigde van verweerder heeft op 28 oktober 1998 een tweetal telefoonnotities aan de rechtbank gezonden, een van 8 februari 1995, van een gesprek met een medewerkster van het Stafbureau Openbaar Ministerie en een van 31 maart 1995, van een gesprek met de IND liason te Koblenz, alsmede een Ausgabe van 15 januari 1992 van de Auskunftsdiens, Gesamtauskunft.

5. Het beroep is verder behandeld ter openbare zitting van 29 oktober 1998. Eiser is aldaar niet verschenen, doch werd vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Het beroep is ter zitting gevoegd behandeld met het beroep onder nummer AWB 98/6093 VRWET.

II. Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank neemt de volgende gegevens als vaststaand aan. Eiser is in Duitsland op 27 mei 1988 door het Landgericht Berlin veroordeeld tot vijf jaar en twee weken gevangenisstraf wegens het plegen van een roofoverval alsmede voor misbruik van identiteitsdocumenten. De genoemde roofoverval werd gepleegd in 1982. Als pleegdatum voor het misbruik van identiteitsdocumenten wordt genoemd 16 november 1987. Op 26 april 1995 is eiser door de politierechter te Alkmaar veroordeeld tot onbetaalde arbeid ten algemene nutte gedurende 120 uur in plaats van 3 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf, f 1.500,= geldboete subsidiair 30 dagen hechtenis, waarvan f 750,=, subsidiair 15 dagen hechtenis onvoorwaardelijk, alsmede zes maanden ontzegging van de rijbevoegdheid, wegens a. het als bestuurder handelen in strijd met artikel 26, tweede lid, aanhef en onder a Wegenverkeerswet meermalen gepleegd; b. bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht; en c. mishandeling meermalen gepleegd. Op 28 oktober 1996 is eiser door de politierechter te Zutphen veroordeeld tot onbetaalde arbeid ten algemene nutte gedurende 30 uur in plaats van 1 week gevangenisstraf wegens het plegen van een winkeldiefstal op 29 februari 1996. Deze drie vonnissen zijn alle onherroepelijk geworden. Aan de echtgenote van eiser, (...), alsmede haar minderjarige dochter, die op 30 april 1992 Nederland zijn ingereisd, is bij beschikking van 24 oktober 1996 een vergunning tot verblijf zonder beperkingen verleend, ingaande 6 mei 1995. Bij beschikking van 23 september 1997 zijn zij vervolgens toegelaten als vluchteling.

3. Eiser heeft gesteld dat hij in Bosnië gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging. Hij heeft daartoe het volgende aangevoerd. Eiser heeft verklaard dat hij praktiserend moslim is, afkomstig uit Mostar, Bosnië. Eiser had vanaf 1987 met zijn vader en zijn zuster een pizzeria in Mostar. Gewapende reservisten hadden gedreigd het restaurant met kogels te doorzeven, indien aldaar geen nationalistische liederen zouden worden gespeeld. Eveneens ontvingen eiser, zijn vader en zuster anonieme telefoontjes waarbij werd gedreigd dat het restaurant zou worden overgenomen en opgeblazen. Op 1 december 1991 hebben zij het restaurant naar aanleiding van deze incidenten moeten sluiten. Eiser had daarna geen middelen van bestaan meer. Eiser heeft van 1978 tot 1980 zijn militaire dienstplicht vervuld. Nadien heeft eiser als reservist zes à zeven maal meegedaan aan een oefening, laatstelijk in oktober 1991. Eiser had gehoord dat er voorbereidingen werden getroffen om zijn eenheid op te roepen. Hij vreesde dat hij alsdan zou worden ingezet aan het front. Eiser wilde evenwel niet vechten, tegen wie dan ook. Eiser meent dat hij zowel op grond van zijn individuele relaas als op grond van het bijzondere beleid als neergelegd in IND-werkinstructie 26 in aanmerking komt voor toelating als vluchteling. De in de werkinstructie genoemde contra-indicaties kunnen hem niet worden tegengeworpen. Hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Subsidiair heeft eiser zich erop beroepen dat hij in aanmerking komt voor een zogenaamde afgeleide vluchtelingenstatus, aangezien zijn echtgenote en hun minderjarige kind bij besluit van 23 september 1997 zijn toegelaten als vluchteling. Verweerder heeft, aldus eiser, met de stelling uit het bestreden besluit dat eiser niet aan de voorwaarden voor toelating uit Vc 1994 B7/17.1 voldoet, aan de regeling in B7/17.1 een toepassing gegeven die zich niet met de ratio van die regeling verdraagt en die in strijd is met de uit het Vluchtelingenverdrag voortvloeiende verplichting ten aanzien van de echtgenoot van een vluchteling. Verweerder had voorts niet aan eiser mogen tegenwerpen dat hij wegens gevaar voor de openbare orde hoe dan ook niet voor een afgeleide vluchtelingenstatus in aanmerking komt, zonder te motiveren welk gewicht aan genoemde

veroordelingen wordt toegekend. Voorts heeft eiser zich beroepen op artikel 8 EVRM. De stelling van verweerder dat de gezinsleden van eiser hem naar een plaats buiten Nederland kunnen volgen is naar eisers oordeel onvoldoende gemotiveerd en onderzocht. Tenslotte meent eiser dat hij in aanmerking komt voor verblijf op grond van het driejarenbeleid aangezien hij reeds meer dan vijfeneenhalf jaar in afwachting was van een definitieve beslissing toen een beschikking op het verzoek om herziening werd gegeven.

4. Verweerder heeft er onder meer op gewezen dat sedert het Akkoord van Dayton van november 1995 in Bosnië-Herzegovina een nieuwe situatie is ontstaan waarin in het algemeen geen aanleiding bestaat vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te nemen. Hetgeen eiser ten aanzien van zijn persoon heeft aangevoerd is onvoldoende om desalniettemin te concluderen tot vluchtelingenstatus. Zo heeft eiser er geen blijk van gegeven problemen te hebben ondervonden als gevolg van zijn gemengde huwelijk (eiser is een Bosnische moslim, zijn echtgenote is van Kroatisch-katholieke afkomst). Voorts is geen sprake van dienstweigering nu niet is gebleken dat eiser daadwerkelijk een mobilisatieoproep heeft ontvangen. Bovendien is sedert 8 januari 1996 een algemene amnestieregeling voor dienstweigeraars en deserteurs van kracht. Eiser komt voorts niet in aanmerking voor toelating als vluchteling op grond van het bijzondere beleid in IND-werkinstructie 26, aangezien sprake is van contra-indicaties; eiser is immers veroordeeld wegens meerdere strafbare feiten. Eiser komt evenmin in aanmerking voor een afgeleide vluchtelingenstatus als bedoeld in Vc 1994, B7/17.1. Eiser, die enige tijd eerder dan zijn echtgenote Nederland is ingereisd, voldoet niet aan de in B7/17.1 gestelde voorwaarde dat de betrokkene gelijktijdig met, of korte tijd na de vluchteling Nederland moet zijn ingereisd. Bovendien is de echtgenote van eiser uitsluitend in het kader van het in de REK-uitspraken van 7 november 1996 bedoelde bijzondere beleid als vluchteling toegelaten en wordt zij mitsdien niet geacht gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst te hebben. Ook in verband met gevaar voor de openbare orde komt eiser niet in aanmerking voor een afgeleide vluchtelingenstatus. Verweerder heeft ter zitting ter nadere onderbouwing hiervan gesteld dat in dit verband het gestelde in Vc 1994, A4/4.3.2.1 van toepassing is. Naar verweerders oordeel is niet gebleken dat eiser bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Voorts wordt niet voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging, reeds nu eiser meerdere malen is veroordeeld wegens een misdrijf. Eiser voldoet daardoor immers niet aan het ten aanzien van gezinshereniging gevoerde openbare ordebeleid als neergelegd in hoofdstuk B1 van Vc 1994. Evenmin is sprake van schending van artikel 8 EVRM. De echtgenote en het kind van eiser zijn weliswaar toegelaten als vluchteling, doch de verlening van de titel vindt uitsluitend haar grondslag in de REK-uitspraken van 7 november 1996, zodat van de echtgenote en het kind in redelijkheid kan worden gevergd eiser te volgen naar een plaats buiten Nederland. Verweerder is tenslotte van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een vergunning tot verblijf op grond van het driejarenbeleid of voor een voorwaardelijke vergunning tot verblijf in verband met de door hem gepleegde strafbare feiten.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 1(A) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 (het Vluchtelingenverdrag) in combinatie met artikel 15 Vw kunnen als vluchteling worden toegelaten vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens godsdienstige, levensbeschouwelijke of politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

7. In het besluit in primo van 27 januari 1992 is voldoende uitvoerig op het vluchtrelaas van eiser ingegaan. Verweerder heeft ter motivering van het besluit in herziening verwezen naar het besluit in primo. In de gronden bij het verzoek om herziening is niets aangevoerd dat verweerder tot een ander oordeel had moeten brengen dan in het besluit in primo verwoord. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit terecht en op goede

gronden heeft geconcludeerd dat eiser niet heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

8. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij op grond van het bepaalde in IND-werkinstructie 26 had moeten worden toegelaten als vluchteling.

9. Meergenoemde IND-werkinstructie, geldig van 23 oktober 1995 tot 1 december 1995, bevat bijzonder beleid, op grond waarvan een asielzoeker uit Bosnië-Herzegovina in beginsel als vluchteling in Nederland kon worden toegelaten, zonder dat was onderzocht of blijkens het individuele asielrelaas sprake is van vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Daartoe verwijst de rechtbank naar haar uitspraken van 7 november 1996 (nrs. AWB 96/7366 VRWET, AWB 96/7362 VRWET, AWB 96/7367 VRWET en AWB 96/7740 VRWET), waarin het volgende is overwogen. 'Op grond van informatie van verweerder kan geconstateerd worden dat deze behandeling van de aanvragen steeds tot toelating als vluchteling leidde, tenzij sprake was van contra-indicaties of een van de andere situaties vermeld onder rechtsoverweging 7. Er is naar het oordeel van de rechtbank aldus sprake geweest van een bijzonder beleid voor de beoordeling van aanvragen van asielzoekers uit Bosnië-Herzegovina, dat in een voor asielzoekers gunstige zin afwijkt van de gebruikelijke beoordeling van asielaanvragen.'

10. De behandeling van asielverzoeken op grond van IND-werkinstructie 26 wijkt voor Bosnische asielzoekers in gunstige zin af van de gebruikelijke behandeling en brengt mee dat uit het enkele feit dat aan de asielzoeker toelating als vluchteling is verleend, niet kan worden afgeleid dat deze, gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging in het land van herkomst. De behandeling van asielverzoeken op grond van werkinstructie 26 wijkt voor Bosnische asielzoekers in gunstige zin af van de gebruikelijke behandeling, in die zin, dat mogelijk ook asielzoekers als vluchteling worden toegelaten van wie, indien hun asielrelaas individueel zou worden getoetst, niet kan worden vastgesteld dat zij in Bosnië-Herzegovina hebben te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit het enkele feit van de toelating kan derhalve niet zonder meer worden afgeleid dat degene die toelating is verleend, ook gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging in het land van herkomst. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling ter zitting van 29 oktober 1998 dat verweerder met de ruimhartige uitvoering van de uitspraken van deze rechtbank van 7 november 1996 de erkenningsvraag heeft beantwoord voor de groep Bosniërs die zich vóór 1 december 1995 heeft gemeld en dat dientengevolge de toelating als vluchteling wegens criminele antecedenten slechts kan worden geweigerd op grond van artikel 15, tweede lid Vw. Zij overweegt daartoe als volgt. In eerdergenoemde IND-werkinstructie 26 is voor gevallen waarin zich contra-indicaties voordoen, het volgende bepaald: '- Bij veroordeling voor een misdrijf wordt de zaak aangehouden en op een later tijdstip nader bezien. - Bij veroordeling voor bijzonder ernstige misdrijven volgt een dubbele afwijzing (artikel 33, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag). - Bij deelname aan etnische zuiveringen etc. volgt een dubbele afwijzing (artikel 1F Vluchtelingenverdrag). Het district dient een kopie van het rapport van gehoor naar BBZ te zenden.' Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat de zaken die conform het voorgaande op grond van IND-werkinstructie 26 waren aangehouden, na intrekking van deze werkinstructie zijn afgedaan. Indien na individuele beoordeling werd geoordeeld dat geen sprake was van vluchtelingrechtelijke vervolging, werd het asielverzoek afgewezen en werden de contra-indicaties bij de beoordeling van het verzoek om een vergunning tot verblijf meegewogen met toepassing van het bepaalde in Vc 1994, A4/4.3.2.1.

11. Naar het oordeel van de rechtbank was het beleid van verweerder om zaken waarin zich contra-indicaties voordeden aan te houden, niet onredelijk. Door na intrekking van IND-werkinstructie 26 deze zaken op de algemeen gebruikelijke wijze te beoordelen, waarbij de vraag of gegronde vrees voor vervolging bestaat wordt beantwoord in het licht van de ten tijde van het besluit bestaande situatie, handelde verweerder evenmin onredelijk.

12. Op grond van het bepaalde in Vc 1994, A4/4.3.2.1 kan (onder meer) elke onvoorwaardelijke veroordeling wegens misdrijf tot een gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, alsook tot het verrichten van onbetaalde arbeid ten algemene nutte of tot betaling van een geldboete, een grond opleveren om eerste toelating te weigeren. Door de gemachtigde van verweerder is ter zitting op 29 oktober 1998 medegedeeld dat bij de toepassing van Vc 1994, A4/4.3.2.1 uiteraard ook een belangenafweging plaatsvindt, waarbij bijvoorbeeld aan een veroordeling tot f 10,= of f 20,= boete geen consequenties worden verbonden.

13. Gelet op de in rechtsoverweging 2 genoemde onherroepelijke veroordelingen terzake van misdrijven, waarbij eiser onder meer tot onvoorwaardelijke gevangenisstraf is veroordeeld en gezien het feit dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, heeft verweerder in redelijkheid kunnen beslissen dat eiser geen aanspraak op toelating kan ontlenen aan IND-werkinstructie 26.

14. Eiser heeft, meer subsidiair, aangevoerd dat hij in aanmerking komt voor een afgeleide vluchtelingenstatus. als bedoeld in Vc 1994, B7/17.1, aangezien zijn echtgenote (...) bij beschikking van 23 september 1997 in Nederland is toegelaten als vluchteling.

15. Verweerder heeft in het bestreden besluit aangevoerd dat de echtgenote op beleidsmatige gronden is toegelaten als vluchteling in het kader van de uitspraken van deze rechtbank van 7 november 1996 en dat de echtgenote mitsdien niet geacht kan worden gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst in de zin van het Vluchtelingenverdrag te hebben.

16. Niet in geschil is dat een houder van een vluchtelingenstatus, verleend met toepassing van het bijzondere beleid op grond van IND-werkinstructie 26, dezelfde rechten heeft als elke andere houder van een vluchtelingenstatus. De Vreemdelingenwet kent immers geen gevolgen toe aan verschillen in de redenen die ten grondslag hebben gelegen aan de toelating als vluchteling. Zo geldt ook het beleid betreffende de zogenaamde afgeleide vluchtelingenstatus, neergelegd in Vc 1994, B7/17.1.

17. Een van de - uit het Vluchtelingenverdrag voortvloeiende - rechten van een als vluchteling toegelaten vreemdeling, is het recht op bescherming van de eenheid van het gezin. Verweerder heeft dit recht neergelegd in Vc 1994, B7/17.1.1, onder a. Op grond van dat beleid kunnen de echtgeno(o)t(e) en de minderjarige kinderen van een toegelaten vluchteling in aanmerking komen voor een afgeleide vluchtelingenstatus indien zij: - dezelfde nationaliteit bezitten en gelijktijdig met de vluchteling een aanvraag om toelating hebben ingediend; - dezelfde nationaliteit bezitten en de vluchteling binnen een redelijke termijn zijn nagereisd vanuit het land van herkomst of een derde land in het kader van gezinshereniging. Het dient vast te staan dat de nareis voortvloeit uit de tijdelijke ontwrichting van het gezinsverband door de vluchtsituatie van de hoofdpersoon.' De rechtbank begrijpt het voorgaande aldus dat de vereiste gezamenlijke reis of spoedige nareis tot doel heeft te verzekeren dat een oorzakelijk verband bestaat tussen het vertrek van de als vluchteling toegelaten vreemdeling en dat van zijn gezinsleden.

18. Verweerder heeft betoogd dat eiser geen aanspraak kan maken op een afgeleide vluchtelingenstatus omdat hij niet gelijktijdig met of zo spoedig mogelijk na zijn echtgenote Nederland is binnen gekomen. De rechtbank overweegt in verband daarmee het volgende. Het in Vc 1994, B7/17.1.1 onder a geformuleerde beleid is de weerslag van de vaste statenpraktijk betreffende de toelating van gezinsleden bij een als vluchteling toegelaten vreemdeling, waaraan de gedachte ten grondslag ligt dat niet slechts de vreemdeling dient te worden beschermd die zelf gegronde vrees voor vervolging heeft, maar ook diegenen die geacht moeten worden tot zijn gezin te behoren. In dit verband wijst de rechtbank erop dat op grond van Aanbeveling IVB van de Conferentie van gevolmachtigden die het Vluchtelingenverdrag heeft vastgesteld, de gezinsleden van een vluchteling in beginsel ook als vluchteling worden aangemerkt, ook al voldoen zij zelf niet (geheel) aan de definitie van

vluchteling van artikel IA, onder 2, van het Vluchtelingenverdrag. Voorts wijst de rechtbank op de aanvaarding in 1981 door het uitvoerende Comité van de UNHCR van Conclusie 24 (XXXII), waarin onder meer wordt overwogen: 'It is hoped that countries of asylum will apply liberal criteria in identifying those family members who can be admitted with a view to promoting a comprehensive reunification of the family.' De rechtbank leidt uit het in Vc 1994, B7/17.1.1 onder a neergelegde beleid af dat verweerder daarmee aanbeveling IVB heeft gevolgd. Voorts gaat de rechtbank ervan uit dat verweerder een loyale uitvoering aan Conclusie 24 voorstaat. Een duidelijke aanwijzing hiervoor is ook te vinden in de brief van 20 juni 1996 van verweerder aan de Tweede Kamer. Hiermee verdraagt zich niet de stelling dat het bepaalde in Vc 1994, B7/17 slechts van toepassing is op de echtgenoot die de houder van een vluchtelingenstatus letterlijk is nagereisd. Een redelijke uitleg van deze beleidsregel brengt mee dat zij ook van toepassing is op de echtgenoot die al eerder dan de houder van de vluchtelingenstatus in Nederland was, mits sprake is van een redelijke termijn tussen de data waarop de beide echtelieden Nederland zijn binnengekomen en aan de andere voorwaarden is voldaan, waaronder de voorwaarde dat zich geen discrepantie voordoet tussen de tot vrees voor vervolging te herleiden redenen die tot vertrek uit het land van herkomst hebben geleid.

18.1. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers echtgenote in het nader gehoor naar aanleiding van haar asielaanvraag heeft gesteld dat haar relatie met eiser verbroken was, zodat ook om die reden de afgeleide vluchtelingenstatus niet kan worden verleend. De rechtbank is evenwel van oordeel dat het huwelijk feitelijk en juridisch in stand is gebleven. Tijdens het nader gehoor heeft de echtgenote van eiser naar voren gebracht dat de voor het vertrek van eiser bestaande moeilijkheden in de relatie te maken hadden met de politieke situatie in het land van herkomst, welke ook aanleiding is geweest dat land te verlaten. De echtgenote van eiser heeft tijdens het nader gehoor verklaard dat zij juist naar Nederland is gekomen omdat eiser hier verbleef. Zij heeft verklaard dat zij hun ruzie hebben bijgelegd toen zij in Nederland was aangekomen. Eiser heeft reeds vóór het vertrek naar Nederland van zijn echtgenote telefonisch contact met haar gehad. Hij heeft haar en hun dochter opgehaald van het vliegveld. Na een verblijf van een nacht in een asielzoekerscentrum in Almelo hebben de echtgenote en de dochter zich bij eiser in het OC Zwolle gevoegd.

18.2. Voorgaande brengt met zich dat eiser, als gezinslid van zijn als vluchteling toegelaten echtgenote, zich zonder meer kan beroepen op het beleid voor afgeleid vluchtelingschap in B7/17.1.

19. Verweerder heeft ter zitting betoogd dat eisers criminele antecedenten hem ook kunnen worden tegengeworpen voorzover hij aanspraak maakt op toelating op grond van een afgeleide vluchtelingenstatus.

20. Het openbare ordebeleid bij eerste toelating ziet er - volgens de door verweerder ter zitting gegeven uiteenzetting -, als volgt uit.

- Aanvragen van vreemdelingen die toelating wensen, anders dan voor gezinshereniging of als vluchteling, worden getoetst aan het openbare ordebeleid neergelegd in Vc 1994, A4/4.3.2.1. In dit beleid is - kort gezegd - bepaald dat elke onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel wegens misdrijf een grond kan opleveren om een eerste toelating te weigeren.

- Aanvragen van vreemdelingen die in aanmerking wensen te komen voor gezinshereniging, worden getoetst aan het openbare ordebeleid in Vc 1994, hoofdstuk B1. Dit beleid is, indien het gezinshereniging met - onder meer - een als vluchteling toegelaten vreemdeling betreft, aanmerkelijk soepeler dan het openbare ordebeleid in A4/4.3.2.1.

- Toelating als vluchteling kan in verband met de openbare orde slechts worden geweigerd op grond van het bepaalde in artikel 15, tweede lid Vw. Het moet dan gaan om bijzonder ernstige commune delicten of om misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid. Ter zitting heeft verweerder medegedeeld dat in Vc 1994, B7/17.1, betreffende de toelating op grond van een afgeleide vluchtelingenstatus, uitdrukkelijk is

bepaald dat het gestelde in Vc 1994, Hoofdstuk B1 niet van toepassing is. Dientengevolge moet, aldus verweerder, voor de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde bij een verzoek om een afgeleide vluchtelingenstatus worden teruggevallen op Vc 1994, A4/4.3.2.1. Verweerder is van oordeel dat de in rechtsoverweging 2 genoemde veroordelingen voldoende zwaar zijn om eiser op grond van het bepaalde in A4/4.3.2.1 in verband met de openbare orde een afgeleide vluchtelingenstatus te weigeren.

20.1. De rechtbank is van oordeel dat de uitdrukkelijke buiten toepassingverklaring in B7/17.1 van het bepaalde in Vc 1994, hoofdstuk B1 niet met zich brengt dat aanvragen om een afgeleide vluchtelingenstatus in verband met de openbare orde moeten worden getoetst aan Vc 1994, A4/4.3.2.1. De aan het beleid in B7/17.1 ten grondslag liggende en in rechtsoverweging 18 weergegeven gedachte, dat ook de familieleden van de als vluchteling toegelaten vreemdeling bescherming verdienen, leidt er naar het oordeel van de rechtbank toe dat toetsing in verband met de openbare orde dient plaats te vinden op grond van artikel 15, tweede lid Vw.

21. Verweerder heeft, gelet op het vorenstaande, eisers aanspraak op verlening van een afgeleide vluchtelingenstatus als bedoeld in Vc 1994, B7/17.1 ten onrechte niet getoetst aan artikel 15, tweede lid Vw, doch aan het openbare ordebeleid in Vc 1994, A4/4.3.2.1. De rechtbank is in verband hiermee van oordeel dat het bestreden besluit niet berust op een deugdelijke motivering. Het beroep is dan ook gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd. De rechtbank wijst erop dat verweerder in het nieuw te nemen besluit tevens zal moeten aangeven welke betekenis moet worden toegekend aan de veroordeling in Duitsland op 27 mei 1988 door het Landgericht Berlin wegens het plegen van een roofoverval, in aanmerking genomen dat genoemde roofoverval werd gepleegd in 1982.

22. De rechtbank ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid. Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op f 2.130,= (1 punt voor het beroepschrift en 2 punten voor het verschijnen ter zitting van respectievelijk 31 maart 1998 en 29 oktober 1998; waarde per punt f 710,= en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

23. De rechtbank wijst met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die aan eiser het betaalde griffierecht ad f 50,= dient te vergoeden.

III. Beslissing

De Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,
Recht doende:

1. verklaart het beroep gegrond;
 2. vernietigt het bestreden besluit;
 3. bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
 4. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad f 2.130,=, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;
 5. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad f 50,=.
- (...)